

§ 3. 1. Prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego lub wzoru zdobniczego z pierwszeństwem według daty ich wystawienia na wystawie publicznej za granicą służy z zachowaniem przepisu art. 4 prawa wynalazczego tylko w przypadku, gdy pierwszeństwo takie przyznane zostało na podstawie danego ustawodawstwa zagranicznego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do prawa uzyskania rejestracji w Urzędzie Patentowym znaku towarowego z pierwszeństwem według daty wystawienia na wystawie publicznej za granicą towarów, na których umieszczony został znak towarowy z zachowaniem przepisu art. 4 ustawy z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych.

§ 4. 1. Do zgłoszenia w Urzędzie Patentowym wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego z powołaniem się na prawa pierwszeństwa, o których mowa w §§ 1 i 3, należy dołączyć zaświadczenie kierownictwa wystawy, stwierdzające:

- 1) przy zgłoszeniu wynalazku, wzoru użytkowego lub wzoru zdobniczego: przedmiot wystawiony na wystawie, osobę wystawcy oraz datę i miejsce wystawienia,
- 2) przy zgłoszeniu znaku towarowego: zamieszczenie znaku na towarze wystawionym na wystawie, osobę wystawcy i przedsiębiorstwo, rodzaj wystawionego towaru oraz datę i miejsce wystawienia.

2. W przypadkach określonych w § 3 podpisy osób uprawnionych do wydawania zaświadczeń w imieniu kierownictwa zagranicznej wystawy powinny być uwierzytelnione zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym państwie. Ponadto zaświadczenie to powinno być zalegalizowane przez miejscowo właściwy polski urząd konsularny, chyba że w umowie międzynarodowej, której stroną jest Polska, wymaganie legalizacji jest zniesione.

§ 5. Przez wystawy publiczne rozumie się również targi obejmujące przegląd wytwórczości, organizowane w celu zawierania umów na dostawy towarów lub wykonywanie usług.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 maja 1928 r. o dowodach niezbędnych w razie zgłoszenia w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej wynalazku, wzoru lub znaku towarowego z powołaniem się na wystawienie tego wynalazku lub wzoru albo zaopatrzonego w zgłoszony znak towaru na publicznej wystawie za granicą, w jednym z krajów należących do międzynarodowego związku ochrony własności przemysłowej (Dz. U. Nr 58, poz. 548).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

134

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1963 r.

w sprawie uposażenia pracowników prezydiów dzielnicowych rad narodowych w m. Łodzi.

Na podstawie § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do tabeli stanowisk w prezydiach dzielnicowych rad narodowych w m. Łodzi stosuje się zaszeregowanie ustalone w części A tabeli dla prezydiów rad narodowych miast liczących powyżej 100 tysięcy mieszkańców, stanowiącej

załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) pod warunkiem, że pracownicy posiadają kwalifikacje wymagane od pracowników prezydiów rad narodowych tych miast.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

135

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1963 r.

w sprawie przedmiotów z metali szlachetnych zwolnionych od obowiązku badania i cechowania przez urzędy probiercze oraz w sprawie trybu postępowania z wyrobami z metali szlachetnych nie czyniącymi zadość najniższej próbie ustalonej dla danej kategorii wyrobów.

Na podstawie art. 7 ust. 2 i art. 11 ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły ustawy bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173).

§ 2. W rozumieniu art. 7 ustawy:

- 1) wyrobami z metali szlachetnych dawnego pochodzenia posiadającymi wartość historyczną, natikową lub artystyczną są:
 - a) wyroby zaopatrzone dawnymi znakami i cechami probierczymi lub wykonane przed 1860 r.,
 - b) dawne dzieła sztuki uznane za zabytki,
 - c) monety bite przed 1850 r. i mające charakter numizmatu;
- 2) inkrustacjami są elementy zdobnicze o motywach orna-

- mentalnych, wykonane z metali szlachetnych i umieszczone w sposób trwały na przedmiocie zdobionym, tworzące z tym przedmiotem wyrób o wartości artystycznej;
- 3) monetami z metali szlachetnych są wszelkie monety krajowe lub zagraniczne o zawartości metali szlachetnych ustalonych dla tych monet;
- 4) surowcami metali szlachetnych są:
 - a) produkty naturalne (rudę metali w postaci rodzimej, minerały),
 - b) stopy dwóch lub kilku metali szlachetnych albo metalu szlachetnego z metalami nieszlachetnymi, przeznaczone do wytwarzania półfabrykatów (półwyrobów),
 - c) odpady roztworów chemicznych zawierających metale szlachetne;
- 5) półfabrykatami (półwyrobami) z metali szlachetnych są produkty otrzymane w wyniku procesów elektrochemicz-

nych, odlewniczych, przeróbki plastycznej lub innej i przeznaczone do dalszej przeróbki w celu otrzymania wyrobów użytkowych;

- 6) złomem z metali szlachetnych są:
- a) zużyte, zniszczone lub uszkodzone wyroby i części wyrobów z metali szlachetnych i ich stopów, które ze względu na swą przydatność nadają się tylko do przetopienia lub przeróbki chemicznej,
 - b) wszelkiego rodzaju odpady metalurgiczne, powstałe przy cieplnej i chemicznej przeróbce metali szlachetnych oraz powstałe przy obróbce mechanicznej metali szlachetnych.

§ 3. Wyroby z metali szlachetnych wykonane po 1860 r. nie posiadające ważnych cech probierczych i nie uznane przez właściwe organy Ministerstwa Kultury i Sztuki za wyroby o wartości historycznej, naukowej lub artystycznej podlegają, w razie wprowadzenia ich do obrotu handlowego w kraju, obowiązkowi zgłoszenia do urzędu probierczego w celu zbadania i ocechowania.

§ 4. 1. Na żądanie organów państwowych urzędy pro-

biercze mogą przyjmować do badania przedmioty wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 3, 4 i 5 ustawy i wystawiać dla tych organów świadectwa badania lub ekspertyzy.

2. Na przedmiotach wymienionych w ust. 1 wytwarzanych w Mennicy Państwowej lub innej instytucji państwowej nie umieszcza się cech probierczych.

3. Przedmioty wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy mogą być zgłaszane do urzędów probierczych w celu badania i ocechowania w trybie ustalonym dla wyrobów podlegających obowiązkowi zgłoszenia w celu badania i ocechowania.

§ 5. Wyroby z metali szlachetnych zgłoszone do urzędów probierczych w celu badania i ocechowania, jeżeli nie czynią zadość najniższej próbie dla danej kategorii wyrobów ustalonej w trybie art. 5 ustawy, są zwracane zgłaszającemu po umieszczeniu na zbadanych wyrobach oznaczenia „met” i skasowaniu cech probierczych, jeżeli wyrób posiadał cechę.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

136

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1963 r.

w sprawie szczegółowego zakresu działania organów administracji probierczej oraz organizacji, właściwości miejscowej i siedzib urzędów probierczych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173) zarządza się, co następuje:

§ 1. Organami administracji probierczej są urzędy probiercze i Główny Urząd Miar.

§ 2. 1. Urzędy probiercze podporządkowane są Głównemu Urzędowi Miar.

2. Na czele urzędu probierczego stoi dyrektor powoływany przez Prezesa Głównego Urzędu Miar.

3. Szczegółową organizację urzędów probierczych ustala Prezes Głównego Urzędu Miar.

§ 3. Do zakresu działania Głównego Urzędu Miar, jako organu administracji probierczej, należy:

- 1) ogólne kierownictwo i nadzór nad działalnością urzędów probierczych,
- 2) opracowywanie projektów przepisów z zakresu prawa probierczego,
- 3) wydawanie instrukcji technicznych, dotyczących metod badania zawartości metali szlachetnych oraz badania kamieni szlachetnych,
- 4) inicjowanie prac badawczych w dziedzinie metod badań zawartości metali szlachetnych oraz badań kamieni szlachetnych i współpraca w tym zakresie z placówkami naukowo-badawczymi i zakładami wytwarzającymi wyroby z metali i kamieni szlachetnych,
- 5) nadzór nad przestrzeganiem przepisów prawa probierczego.

§ 4. Do zakresu działania urzędów probierczych należy:

- 1) badanie zawartości metali szlachetnych w wyrobach, cechowanie i oznaczanie tych wyrobów zgodnie z przepisami prawa probierczego oraz wykonywanie związanych z tym czynności pomocniczych (badanie cieczy probierczych, topienie metali szlachetnych oraz ich stopów w celu uzyskania próbek potrzebnych do przeprowadzenia badań),
- 2) dokonywanie ekspertyz wyrobów z metali szlachetnych co do ich składu chemicznego i innych cech charakterystycznych oraz autentyczności cech probierczych i wydawanie w tym zakresie świadectw badania lub ekspertyzy,
- 3) badanie zawartości metali szlachetnych w surowcach,

półfabrykatak (półwyrobach), złomie i innych przedmiotach z metali szlachetnych oraz cechowanie i wydawanie świadectw badania lub ekspertyzy w trybie przewidzianym dla wyrobów, o których mowa w pkt 1 i 2,

- 4) badanie i ocena kamieni szlachetnych oraz wydawanie w tym zakresie świadectw badania lub ekspertyzy,
- 5) rejestracja zakładów wyrobu, naprawy i sprzedaży wyrobów z metali szlachetnych, przeznaczonych do obrotu handlowego w kraju, nadzór i kontrola nad tymi zakładami w zakresie przestrzegania przepisów prawa probierczego,
- 6) sporządzanie wniosków o ukaranie za naruszenie przepisów prawa probierczego,
- 7) opracowywanie projektów instrukcji technicznych, dotyczących metod badań zawartości metali szlachetnych w wyrobach i przedmiotach z metali szlachetnych i metod badań kamieni szlachetnych oraz prowadzenie prac w zakresie usprawnienia tych metod,
- 8) wykonywanie innych czynności zleconych przez Główny Urząd Miar w ramach prawa probierczego.

§ 5. 1. Siedzibą Urzędu Probierczego:

- 1) w Krakowie jest m. Kraków,
 - 2) w Warszawie jest m. st. Warszawa.
2. Właściwość miejscowa Urzędu Probierczego:
- 1) w Krakowie obejmuje m. Kraków, m. Poznań i m. Wrocław oraz województwa: katowickie, kieleckie, krakowskie, opolskie, poznańskie, rzeszowskie, szczecińskie, wrocławskie i zielonogórskie,
 - 2) w Warszawie obejmuje m. st. Warszawę i m. Łódź oraz województwa: białostockie, bydgoskie, gdańskie, lubelskie, łódzkie, koszalińskie, olsztyńskie i warszawskie.

3. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych Prezes Głównego Urzędu Miar może tworzyć w większych ośrodkach przemysłu i handlu jubilerskiego oddziały urzędów probierczych, określając równocześnie ich właściwość miejscową w ramach właściwości danego urzędu probierczego.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz